

De vervloekte erfenis
Deel 1 - Het Tussendoor

P.A. Milani

De vervloekte erfenis

Deel 1 - Het Tussendoor

Uitgeverij De Graveinse Abeel

Dit is een roman. De personages en situaties in deze roman zijn verzonnen en enige gelijkenis met bestaande personen of situaties berust dan ook geheel op toeval.

ISBN 978-94-6260-075-1

NUR 285

(c) 2014 Uitgeverij De Graveinse Abeel, Amsterdam

www.degraveinseabeel.nl

mail@degraveinseabeel.nl

Omslagontwerp: Uitgeverij De Graveinse Abeel

Omslagfoto: ©Depositphotos/Uitgeverij De Graveinse Abeel

Auteur: P.A. Milani

Dit boek is ook te verkrijgen met een reguliere (kleine) letter. Het papier van dit boek heeft het FSC-keurmerk: de grondstof is afkomstig van verantwoord beheerde bossen om wereldwijd de bossen te behouden.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt, hetzij elektronisch, hetzij mechanisch, door middel van druk, fotokopie, film, geluidsband of op welke andere wijze dan ook en/of opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Voor Amir, Narges en Sina.

*Het enige dat mijn geest kan vermoorden,
is de censuur van mijn woorden.*

Proloog

In de middeleeuwen

Zijn schreeuw was tot ver buiten de muren van het kasteel, dat midden in het donkere bos stond, te horen. Het ijzer en staal, dat langs elkaar werd geschoven, zorgden voor een enorm lawaai. De schreeuw van de man die op de marteltafel van de kerker lag, ging door merg en been.

Op een aantal meters van het tafereel vandaan stonden vijf gestalten, buiten het licht van de fakkels die aan de muren van de kerker hingen. De vijf waren in een discussie verwickeld. “Nee, ik verbied het. We kunnen hem niet zomaar laten gaan.” De slanke, lange vrouw deed een stap naar achteren en kwam in het licht van de fakkels te staan. Haar zwarte lokken vielen in golven over haar rug. Haar in handschoenen gestoken handen en armen hield ze gekruist voor haar borstkas. Ze had haar lippen op elkaar geklemd en keek naar de anderen. Alles aan haar houding bewees dat haar besluit vaststond. De man naast haar legde een hand

op haar schouder om haar wat te kalmeren terwijl hij het woord tot haar richtte. “Wat wil je dan? Hem voor eeuwig hier houden? Niet dat ik bang ben voor de onkosten, maar wat als hij toch weet te ontsnappen? Of stel je voor dat mensen vragen gaan stellen over zijn verdwijning?”

Ook hij deed een stap naar achteren en werd zichtbaar in het licht van de fakkels. Zijn blonde haren staken sterk af bij zijn pikzwarte ogen. Hij was een stuk kleiner dan de vrouw, die met een overdreven gebaar zijn hand van haar schouder afschudde.

“Dat is precies wat ik bedoel, Charles. We moeten hem juist niet hier houden. We kunnen hem ook voor

eeuwig het zwijgen opleggen. Wat we nodig hebben, is alleen...”

Abrupt werd haar zin onderbroken door de enige andere vrouw die in de ruimte aanwezig was. Haar blonde haren die slordig om haar gezicht hingen, gaven haar een onverzorgd voorkomen. “Clairisse, ben je helemaal gek geworden? Ik geef toe dat wij veel slechte dingen hebben gedaan in ons leven, maar we zijn geen moordenaars!”

Clairisse’s lach vulde de ruimte. “Je maakt zeker een grap, Charlotte? Denk je dat dít minder erg is dan een moord?” Met haar rechterhand wees Clairisse naar de gemartelde man in de hoek van de kerker. Deze had een

aantal uren hiervoor nog kerngezond door het kasteel gewandeld.

De man die hem al die tijd had gemarteld, greep hem bij zijn lange haren en sleurde hem naar een bouwsel, dat uitliep in een punt.

“Nee, nee, alsjeblieft, nee!” De smeekbeden van de man werden opgevolgd door een schreeuw, omdat de beul hem sloeg. Daardoor raakte hij bewusteloos.

“Weet je, ik dacht dat ik je kende Clair, maar je blijft me verbazen. Hoe kun je hier staan en luisteren naar de smeekbeden van de man die je ooit eeuwige trouw hebt beloofd?”

“Je vergist je, Matthew. Ik heb hém nooit trouw gezworen, maar zijn geld.

Kom kom, dat wist jij toch al.”

Clairisse's woorden veranderden niets aan Charlotte's mening. “Nee, ik vertik het. Hier neem ik geen deel aan. Ik ga!”

Voordat Charlotte weg kon lopen, werd ze bij de pols gegrepen door Roger. “Jij gaat nergens heen, mevrouw. We zijn samen hieraan begonnen en samen maken we het af.” De zware stem van de man klonk kalm en beheerst.

Clairisse keek zijn kant op. “Dank je Roger. Ik wist dat ik op jou kon rekenen.”

Roger keek Clairisse bedenkelijk aan. Zijn kalme houding paste volledig bij zijn nette klederdracht. “Niet zo snel

Clair. Je weet dat je ons om een gunst vraagt.”

Clairisse deed haar mond al open om te protesteren, maar Roger maakte een gebaar met zijn hand, ten teken dat hij nog niet was uitgesproken.

“Maar je hebt toch gelijk. We kunnen hem niet meer zomaar laten gaan, daarvoor hebben we hem te veel aangedaan. Als we hem gevangen blijven houden, zullen er snel vragen komen. Hij is, tenslotte, nog altijd van adel. We kunnen beter stemmen. Wie stemt ermee in om hem het zwijgen op te leggen?”

Alle vijf de gezichten stonden gespannen. Clairisse's arm schoot als eerste omhoog. Aarzelend volgde

Matthew haar voorbeeld. Even leek het of er toch een alternatief plan moest worden verzonnen, maar toen stak Charles ook zijn arm omhoog. “Drie tegen twee, we maken er een einde aan!” Clairisse’s ogen begonnen nu echt te fonkelen.

Charlotte probeerde haar arm los te rukken uit Rogers stevige greep, maar dit lukte haar niet.

“Zoals jullie het willen.” Roger zwaaide met zijn vrije hand, ten teken dat de man, die nu bewusteloos op de grond lag, gedood mocht worden. Maar voordat dit ook daadwerkelijk in werking kon worden gezet, kwam de man weer bij bewustzijn en stond langzaam op van zijn plaats. “Ik

vervloek jullie.” Luid en duidelijk was zijn stem door de kerker te horen.

Clairisse deed een stap naar achteren, geschrokken van de kracht die nog schuilging in de stem van haar eigen man.

“Ik vervloek jullie met heel mijn ziel. Ik ga nu, maar de tijd zal jullie halen. Jullie kunnen nu in vrede leven, maar na de dood zullen jullie verdwijnen in het schimmenrijk. Ik vervloek jullie nageslacht en wens ze alle rampspoed toe. Door deze vloek zullen jullie eeuwig dwalen tussen leven en dood. Zorg dat jullie veel kinderen krijgen, want zij zijn jullie enige hoop op vergiffenis en jullie sleutel naar een betere plek in het hiernamaals. Ik

vervloek jullie.”

De man had al zijn kracht gebruikt om de vervloeking uit te spreken en viel bewusteloos op de grond. De beul stak hem in zijn borst. Hij was meteen dood.

De vijf toeschouwers stonden verbouwereerd te kijken. Geen van hen durfde een woord uit te brengen. Uiteindelijk was het Charles die de stilte verbrak. “Wat was dat?”

Clairisse keek nog steeds naar het lichaam van haar man terwijl ze haar wenkbrauw bedenkelijk optrok. “Ik heb geen idee, maar zijn stem klonk niet normaal. Hij leek even...” Ze maakte haar zin niet af, bang om zichzelf voor schut te zetten.

Charlotte's gesnik was duidelijk hoorbaar in de verder stille kerker. Roger deed een paar stappen naar voren en keek met een uitdrukkingloze blik naar het lichaam van de man. "Wat hij allemaal zei, doet er niet toe. We moeten er nu voor zorgen dat het lijkt alsof hij bij een roofoverval is gedood."

"Maar..." Charlotte deed angstig een paar stappen naar achteren, alsof ze zo afstand wilde nemen van de moord, die daarnet voor haar ogen was gepleegd.

"Niets te maren, mevrouw. De dames kunnen nu beter weggaan. Matthew, Charles, help me even een handje."

De mannen begonnen te discussiëren over wat de beste manier was om van het lichaam af te komen.

Clairisse liep naast Charlotte. “Er is niets aan de hand, Char. Probeer je te beheersen. Het is niet de eerste keer dat we iets doen dat... Nou ja, iets dat het boekje te buiten gaat. Je moet begrijpen dat...”

Voordat Clairisse goed en wel beseftte wat er gebeurde, draaide Charlotte zich woest om en gaf haar een harde duw. Even leek het alsof Clairisse haar evenwicht zou verliezen zou vallen, maar ze wist zich net op tijd te herstellen. Met een geschrokken gezicht keek ze naar Charlotte, die geen moeite deed om haar woede en

haat te verbergen.

“Dit is niets? Dit is moord, Clairisse. Je hebt net je eigen man laten vermoorden. En dan heb ik het nog niet eens over de vervloeking die hij daarnet heeft uitgesproken. Wat als we echt vervloekt zijn? Dit is moord! We zijn moordenaars!”

Charlotte zakte door haar knieën en begon te snikken. Clairisse knielde naast haar neer en probeerde haar te kalmeren door een arm over haar schouders te leggen. “Kom nou, Char, je overdrijft. Wie zegt dat zijn woorden een vloek waren? Het waren onzinnige woorden van een man die op het punt stond zijn leven te verliezen.”

Woest sloeg Charlotte Clairisse's arm van zich af en keek haar met een betraand gezicht aan.

“En wat als ze wel echt waren? Wat als we wel vervloekt zijn? Waar haalde hij de kracht vandaan om zo luid en helder te spreken? Jij weet net zo goed dat dit niet zomaar een spel is! Je hebt ons de afgrond in gewerkt! Blijf uit mijn buurt!”

Voordat Clairisse besepte wat er gebeurde, snelde Charlotte overeind en rende weg.

Clairisse vroeg zich af of Charlotte gelijk had. Wat als haar net vermoorde man, de graaf van Chandi, werkelijk een vloek over hen had uitgesproken?

Hoofdstuk 1

Het einde van haar leven

Liberty keek uit het raam van haar vaders auto, die met een snelheid van honderdentwintig kilometer per uur over de snelweg raasde. Haar vader zat achter het stuur en keek stug voor zich uit.

Ze begreep zijn boosheid niet. Ze had één tentamen niet gehaald en die kon

ze het volgende collegejaar overdoen. Het was het einde van het collegejaar en ze had geen zin om haar hoofd te breken over één vak.

Haar vader, aan de andere kant, had op de enige onvoldoende op haar cijferlijst gereageerd alsof er een wereldramp was gebeurd. Al twee dagen lang liep hij te mokken en haar te vertellen hoe teleurgesteld hij in haar was. Eerst had Liberty hem nog geprobeerd uit te leggen dat ze er niets aan kon doen, maar het gesprek was al snel uitgelopen op een knallende ruzie. Haar vader had haar duidelijk gemaakt dat ze het allemaal aan zichzelf te danken had. Hij wilde niet geloven dat ze er niets aan kon

doen. Liberty had op haar beurt haar vader eens goed verteld wat ze dacht van zijn constante afwezigheid. Ze had hem laten weten dat ze hem nodig had terwijl hij bijna nooit thuis was. Zelfs nu, twee dagen na de ruzie, schaamde Liberty zich voor wat ze had gezegd. Ze wist heus wel dat haar vader hard moest werken om het gezinnetje, bestaande uit slechts twee personen, draaiende te houden. Liberty's moeder had, vlak na haar geboorte, zelfmoord gepleegd en haar vader had hier nooit over willen praten. Sinds de dood van zijn vrouw stond hij er helemaal alleen voor omdat hij, buiten de zus van zijn vrouw, geen andere familie had.

Veel tijd om met zijn dochter door te brengen, had hij niet. Desalniettemin wist Liberty maar al te goed hoeveel haar vader van haar hield. Het was alleen af en toe erg moeilijk om helemaal alleen op te groeien, zonder ouderlijk gezag. Ze probeerde het rotgevoel van zich af te zetten. Vandaag ging ze, samen met drie vriendinnen, op vakantie naar Turkije en ze wilde niet vertrekken zonder de ruzie bij te hebben gelegd.

“Het spijt me.”

Voorzichtig keek Liberty naar haar vader, die voor zich uit bleef staren. Ze haalde even diep adem en deed een tweede poging. “Het spijt me echt. Ik had niet moeten zeggen dat je

nooit voor me klaarstaat. Ik weet dat je je best doet voor ons. Het spijt me echt.”

Haar vader keek haar even aan, stak zijn rechterhand uit en legde deze op haar schouder. “Het spijt mij ook dat ik zo overdreven heb gereageerd op je cijfer. Ik wil gewoon het beste voor je, want je bent alles voor me. Dat begrijp je toch wel?”

Liberty knikte. Dat begreep ze maar al te goed. “Jij bent ook alles voor mij, pa. Ik ga volgend jaar extra mijn best doen om alle vakken in één keer te halen. Zand erover?”

Haar vader knikte glimlachend. “Ja, zand erover. Net op tijd bijgelegd, we zijn er bijna.”

Liberty glimlachte, keek voor zich uit en voelde zich blij en tevreden. De ruzie was bijgelegd en ze kon nu met een gerust hart op vakantie gaan. Er was geen reden meer om ongerust te zijn. Ze keek weer uit het raam en genoot van het leven. Het was goed, het was geweldig, het was... Er klonk een klap en het werd zwart.

“Liberty? Liberty, hoor je me?” Voorzichtig deed Liberty haar ogen open. Het felle licht van de lamp boven haar hoofd verblindde haar even. Ze moest een paar keer met haar ogen knipperen voordat ze de vage figuren, die boven haar

leken te zweven, van elkaar kon onderscheiden. Drie mannen in witte jassen keken haar bezorgd aan. Liberty sloot haar ogen om zich beter te kunnen concentreren op wat deze vreemdelingen zeiden.

“Liberty, blijf je wakker?”

Ze knikte loom en probeerde zich om te draaien. Plotseling beseftte ze dat ze zich niet kon bewegen. Verbaasd opende ze haar ogen en keek naar haar bovenlichaam. Allerlei slangen leken zich te hebben versmolten met haar armen en borstkas. Ze probeerde overeind te komen, maar dat lukte niet. In paniek keek ze naar de mannen die nog altijd naast haar bed stonden. Het begon tot haar door te

dringen dat ze in een ziekenhuis was beland.

“Wat doe ik hier? Wat is er aan de hand?”

Een verpleegkundige kwam met een enorme spuit in haar handen aangesneld. “Rustig maar. Dit zal je wel kalmeren.”

Liberty keek geschrokken naar de enorme spuit.

“Ik wil niet kalmeren. Waar ben ik? Waar is mijn vader?”

Bij de vraag naar haar vader viel iedereen in de kamer stil.

“Waar is mijn vader?” Liberty herhaalde haar vraag terwijl het nog altijd stil bleef onder de mensen om haar heen. Voordat iemand

kon reageren, ging de deur open en stapte Mary, Liberty's enige tante en familielid, de kamer binnen. Haar ogen waren rooddoorlopen en ze leek over haar hele lichaam te trillen. Er hoefden geen woorden aan te pas te komen, Liberty herinnerde het zich langzaam allemaal weer. De auto, het bijleggen van de ruzie en toen een enorme klap. De auto werd meegesleept door de snelheid van de vrachtwagen, die hen van rechts probeerde in te halen en de aanwezigheid van hun auto uit het oog was verloren. Ze had de sirenes gehoord, de stemmen van de mensen om haar heen, het medisch team dat haar op de brandcard had gelegd en

de ambulance in had geschoven. Al die tijd was er maar één ding door haar hoofd gegaan: hoe was haar vader eraan toe?

De stilte in de kamer en de waterige blik van haar tante spraken boekdelen. Hij was dood. Charles Mast was overleden, weg, van het leven beroofd.

De tijd stond een eeuwigheid stil. Liberty's adem stakte in haar keel en ze dacht dat ze ieder moment flauw kon vallen. Heel even leek ze haar lichaam te ontstijgen en alles van bovenaf te zien. Ze zag zichzelf opstaan en alle slangen uit haar armen en borstkas trekken. Ze zag hoe ze een sprint naar de deur inzette en

aan de hendel rukte. Haar tante greep haar arm vast en ze keerde weer terug in haar eigen lichaam. “Nee!”

De tranen stroomden langs haar wangen. Ze zakte door haar knieën en schreeuwde het uit. Haar tante zakte naast haar neer en sloeg haar armen stevig om haar heen.

“Oh nee! Dit kan niet! Nee, nee, nee!”

Het was mooi, de begrafenis. Een krans van witte rozen sierde het deksel van de verder eenvoudige kist. Er waren weinig mensen aanwezig. Liberty's tante had de hele begrafenis klein en eenvoudig gehouden, precies zoals haar zwager het gewild zou

hebben. Er waren enkele goede vrienden en collega's uitgenodigd en daar was het bij gebleven. De begraafplaats lag afgelegen van de bewoonde wereld, ergens tussen een mooi en bebost natuurgebied in. Liberty liet het hele gebeuren aan zich voorbij gaan. Ze was een week geleden ontslagen uit het ziekenhuis, maar kon nog steeds niet bevatten dat haar hele leven voorgoed was veranderd. In plaats van op vakantie te gaan, stond ze nu naast het graf van haar vader. In plaats van zorgeloos zonnen en flirten met jongens, stond ze nu naast het graf van de enige persoon die alles voor haar had betekend.

Liberty was kapot van het verdriet. Nooit had ze gedacht dat haar vader op deze manier aan zijn einde zou komen. Hij was in haar belevingswereld onverwoestbaar geweest. Dood was voor andere mensen, haar vader zou altijd leven, altijd bij haar blijven. Hij kon niet dood zijn, dat was onmogelijk. Ze keek naar de kist en kon nog altijd niet geloven dat haar vader daarin lag. Dit was de laatste keer dat ze in zijn aanwezigheid kon zijn, de laatste keer dat ze hem nog fysiek bij zich kon hebben. De emoties werden haar te veel. Ze sloeg haar handen voor haar mond en rende naar de dichtstbijzijnde afgesloten plek.

Tussen de bomen, afgezonderd van de rest van de wereld, zakte ze door haar knieën en snakte naar adem. Alle verdriet van de afgelopen dagen kwam nu tegelijkertijd naar buiten. Haar gesnik was waarschijnlijk over de hele begraafplaats te horen, maar het maakte haar allemaal niet meer uit. Voor wie moest ze zich eigenlijk nog groot houden? Wie kon het nog wat schelen dat ze haar eigen emoties niet meer de baas was? De enige persoon die het allemaal wat had kunnen schelen, was dood. Wat maakte het allemaal dan nog uit? Na een poos slaakte Liberty een beverige zucht. Ze moest terug. De kist moest nog begraven worden.

Ze veegde haar gezicht af en deed een poging om op te staan toen ze een harde klap in haar rug voelde en voorover viel. Iemand sprong bovenop haar en duwde haar gezicht op de grond, precies op een grote steen. Er schoot een enorme pijn door haar neus terwijl ze warm bloed langs haar neus en over haar lippen voelde sijpelen.

“Liberty? Liberty!”

De stem van haar tante kwam van ver weg. Liberty voelde de druk op haar hoofd verdwijnen en kwam met een ruk overeind. Ze hapte naar adem terwijl ze het bloed, dat gemengd was geraakt met aarde, uit haar gezicht veegde. In haar ooghoek zag

ze een donkere gedaante de bosjes in verdwijnen.

“Liberty?” Haar tante kwam aangesneld en hielp haar overeind.

“Wat is er gebeurd?”

Liberty keek haar tante aan en vroeg zich af wat dit te betekenen had.

Nog steeds buiten adem, keek ze in de richting waarin de donkere gedaante was verdwenen. Wie had haar op de begrafenis van haar vader aangevallen?

De vingers knepen haar keel dicht en maakten dat Liberty snakte naar adem. De donkere gedaante was gezichtsloos. De adrenaline pompte

door haar lichaam. Liberty probeerde zich uit de wurggreep te bevrijden, maar de greep van haar belager gaf niet mee. Haar lippen vormden het woordje ‘help’, maar er kwam geen geluid uit haar keel. De greep van haar belager werd steeds strakker en strakker en Liberty voelde dat haar gezicht rood aanliep. De aderen in haar ogen sprongen één voor één. Ze moest zich losrukken en ademen, het moest gewoon. Ze moest weg zien te komen, overleven.

“Overleven!” Met een ruk kwam ze overeind. Wild knipperde ze een paar keer met haar ogen. Het duurde even voordat ze doorhad dat ze in haar bed lag. Ze hoorde haar eigen

zware ademhaling en besepte dat ze een nachtmerrie had gehad, eentje die ze de afgelopen weken steeds had gehad. Haar pyjama was doorweekt van het zweet en voelde klam aan. Ze sloeg de dekens van zich af en stapte uit bed. Zo geruisloos mogelijk liep ze naar de badkamer. Haar tante lag in de logeerkamer te slapen en ze wilde haar niet wakker maken. De chaos rondom de begrafenis had haar genoeg vermoeid.

Ze liep de badkamer in en draaide de koude waterkraan open. Het licht liet ze uit. Ze hoefde niet in de spiegel te kijken om te weten dat haar neus nog steeds gezwollen was. Ze begreep nog steeds niet wat het incident bij

haar vaders begrafenis te betekenen had gehad. Samen met haar tante was ze naar het politiebureau gegaan om aangifte te doen, maar ze had geen idee tegen wie of wat ze precies een verklaring had afgelegd. Er werd haar gevraagd of ze iemand kende die haar wellicht iets wilde aandoen, maar Liberty had haar schouders opgehaald. Ze had geen vijanden, daar was ze te onzichtbaar voor.

Liberty was altijd al het neutrale meisje geweest waar niemand veel aandacht aan schonk. Ze was er wel, maar ze werd nauwelijks opgemerkt. Niemand zou zoveel moeite doen om haar te pijnigen, laat staan permanente schade toe te brengen.

Nee, het was allemaal waarschijnlijk maar toeval geweest.

Ze maakte van haar handen een kommetje en plensde koud water in haar gezicht. Een paar keer ademde ze diep in, pakte vervolgens de handdoek van het rek dat aan de muur hing en droogde haar gezicht. Zuchtend besloot ze toch nog even in de spiegel te kijken om haar gezwollen neus te inspecteren. Het licht hield ze uit, zodat ze minder zou schrikken van de zwelling. In het donker viel de schade wel mee. Haar neus aanraken durfde ze niet, bang om toch te veel pijn te voelen door de kneuzing. Haar vader zou geschokt hebben gereageerd als hij haar toegetakelde gezicht had

kunnen zien. Hij zou niet hebben gerust tot haar belager in de boeien was geslagen.

Geërgerd wierp ze nog een laatste blik in de spiegel en draaide zich om, wetend dat ze beter nog even kon slapen. Opeens ving een kleine beweging in de hoek van de badkamer haar blik. Geschrokken knipte ze het licht van de badkamer aan. De plek waar ze dacht dat ze de gestalte had gezien, was helemaal leeg. Toch wist Liberty zeker dat daar een persoon had gestaan. Iemand zonder gezicht maar wel met een lichaam, iemand zoals degene die haar in haar droom had geprobeerd te wurgen. Wellicht dezelfde persoon die haar

op de begrafenis van haar vader had aangevallen.

Ze vroeg zich af of ze langzaamaan wegzakte in een manische toestand en hallucineerde door het verlies van haar vader. Op de een of andere manier wist ze zichzelf ervan te overtuigen dat ze het zich allemaal had ingebeeld. Met nog knikkende knieën van de schrik liep ze de badkamer uit om haar bed op te zoeken en nog een paar uurtjes te slapen.